

ГОРЕ НАЧАЛЬНИКА РЕМКОНТОРИ

— За що ви його так лупцюєте?
— Та як же його не лупцювати? Вчора тільки дах відремонтував, а він заліз, клятий, і все поламав.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

Пе́рець

№ 22

РІК ВИДАННЯ XV

ЦІНА 1 КРБ.

КИЇВ. ЛИСТОПАД 1955

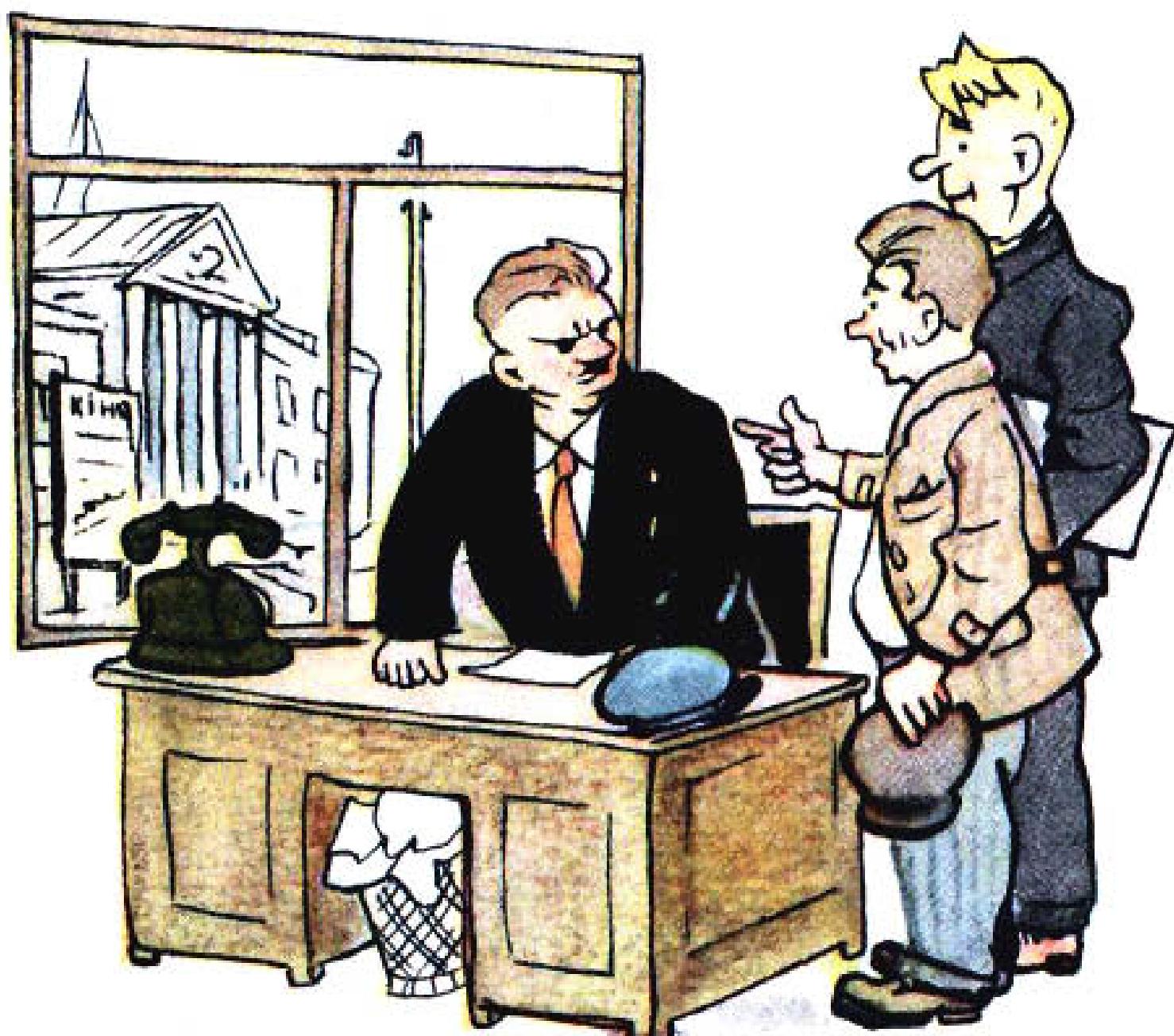
На шахтарські Теми

Редакція видає чергову серію карикатур «На допомогу стінгазетам» для оформлення шахтарських стінних газет. Нижче друкуємо карикатури з цієї серії.

ГРАФІК

На улюблена конику.

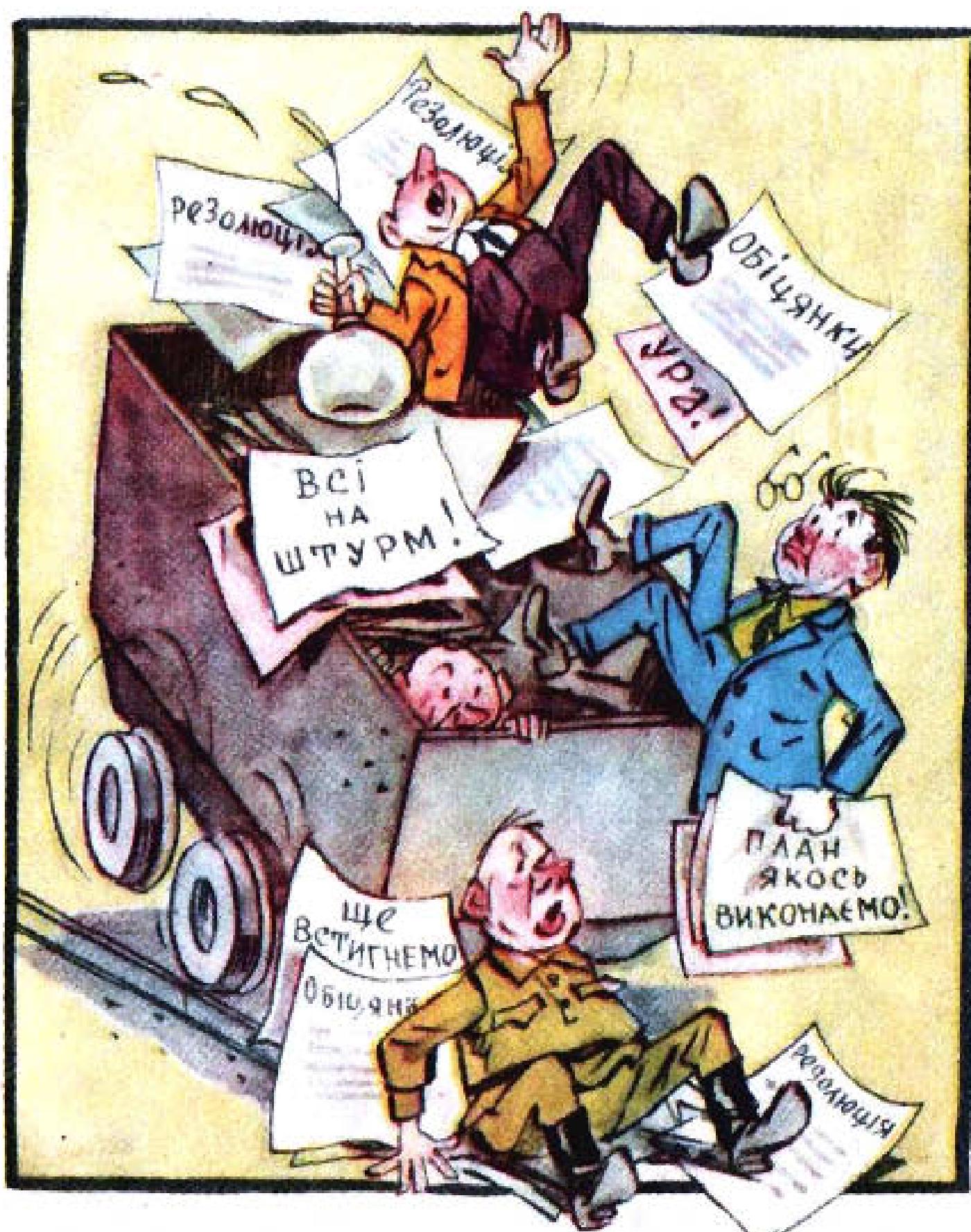

— Що? Клуб не опалюють ще й досі? Я ж Ім дам жару!..

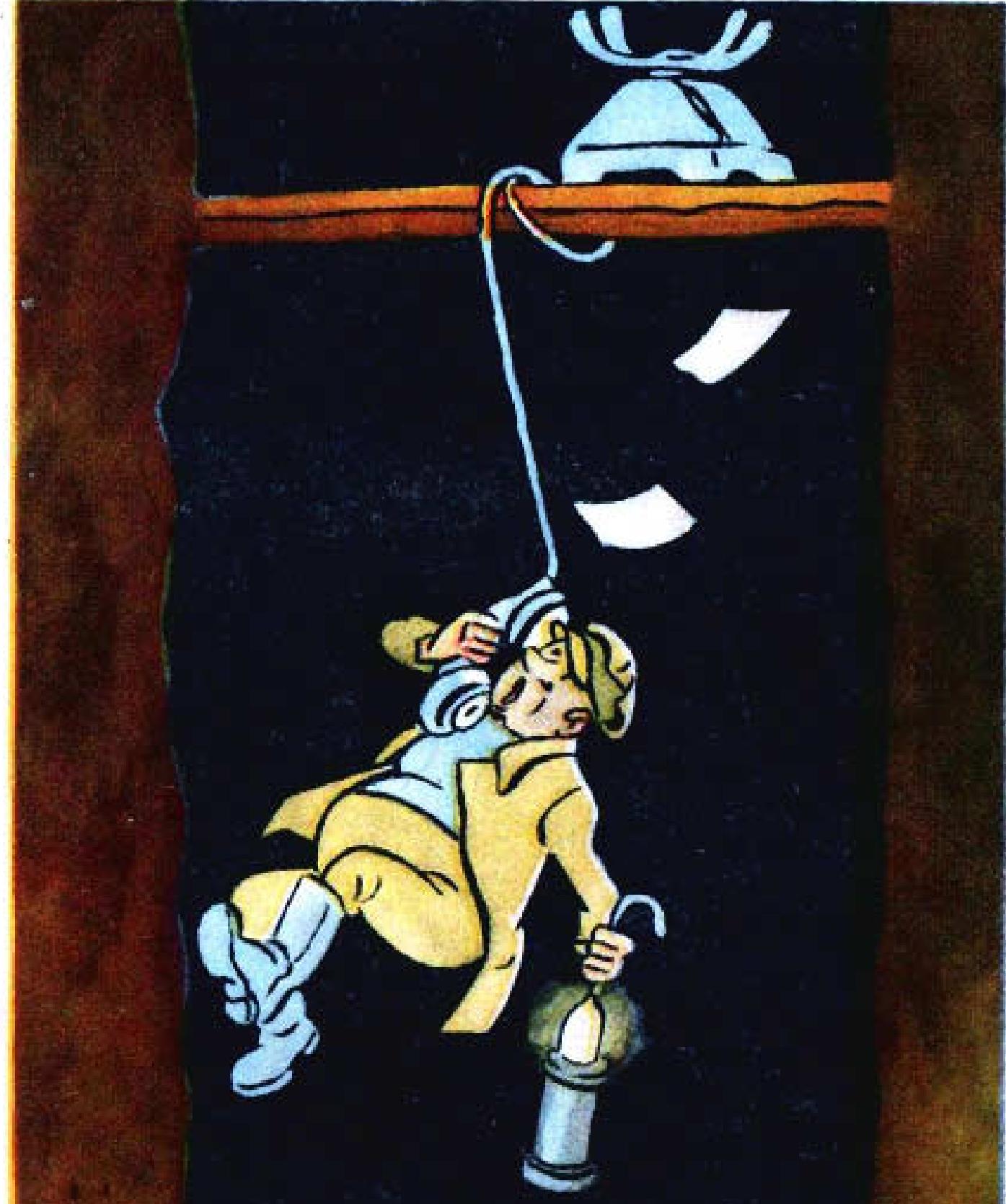
— Не треба. Дайте Ім краще вугілля,— жару вони без вас нароблять!

— Брехня! Пишуть, що я три дні на роботу не виходив, а я цілих п'ять днів прогуляв...

Забурились.

Рада б душа в шахту...

Про неї риби так любили говорити:
 «Куди до нас рівнятись їй!
 Нехай лежить собі, у мул зарита,
 В рослинності слизькій».
 Минали дні... Її не помічали,
 За нікудишню всі її вважали,
 Звичайно, і не тиждень, і не два.
 Та ось вона свою щілинку розкрива!
 Щось блиснуло, мов промінь серед ночі,—
 У ній, крізь гру світіння чарівну,
 Усі побачили, повитріщавши очі,
 Перліну величезну, осяйну!

Буває й чоловік,— простий, із мовчазних,
 Іого обходять і не помічають,
 А скільки є, того й не знають,
 Талантів часом у таких!

Переклад з російської
 Д. БІЛОУСА.

Принциповий бракороб

Добрячий будинок спорудив Станіславський облбудтрест у м. Долині. Не будинок, а писанку. Стіни в ньому розмальовані, стеля — розписана. По стінах тече, із стелі ллє... А що вже підлога, та вікна, та двері — сама тобі різьба по дереву. Та, як видно, різали те дерево косо й криво — двері не зачиняються, вікна не відчиняються, а підлога скалиться десятками широких щілин.

Робітники ліспромгоспу № 7, для яких було збудовано цей будинок, заглянули в нього — й жахнулися. Кинулися шукати... бракоробів-будівельників, а їх уже й слід прохолос. І почалася відтоді писанина.

Робітники пишуть керуючому облбудтрестом т. Медведеву: схаменітесь, мовляв, що ви нарobili! А він мовчить.

Робітники, занепокоєні загадковою мовчанкою, допитуються у виконкомі обласної Ради, чи не проковтнув часом язика т. Медведев?

— Ні, — відповідає Ім заступник голови облвиконкому т. Бабенко, — язик у т. Медведєва на місці, і він обіцяє найближчим часом ліквідувати недоробки в гуртожитку.

Було це ще в перших числах серпня. Минув місяць, почався другий, а «найближчий час» так і не настав.

Знову робітники звернулися до виконкому обласної Ради. Цього разу їм уже відповів інший заступник голови — т. Донченко: «Повідомляємо, що виконком Станіславської обласної Ради депутатів трудящих зобов'язав керуючого облбудтрестом т. Медведєва до 1 жовтня 1955 року віправити недоліки, які були припущені при будівництві гуртожитку, та привести в належний стан вищевказане приміщення».

Але «вищевказане приміщення» як стояло, так і стоїть скособочене, обідране, для всіх вітрів і дощів відкрите. А керуючий трестом як стояв на своїй позиції, так і досі ні на крок з неї не зрушив.

Принциповий бракороб!

— Ваш син влучив мені каменюкою в голову.
 — Що ви кажете?! І з великої відстані?

Павло КЛЮЧИНА

КРИКЛИВА КУРКА

(БАЙКА)

Одного ранку

Біля ганку

Рябенька Курочка зчинила крик.

Сполохались і Півень, і Індик,

І навіть Гуси їсти перестали:

«Що сталося?» — здивовані питали.

А Курка кудкудакала на всі лади,
 Кричала, кликала: «Сюди! Сюди! Сюди!

Я покажу диковину велику —

Не бачили такої зроду-звіку!»

Всі птиці збіглися: «Цікаво це!

А ну показуй, що ти там створила?».

Рябенька листя під кущем розрила —

І всі побачили... яйце.

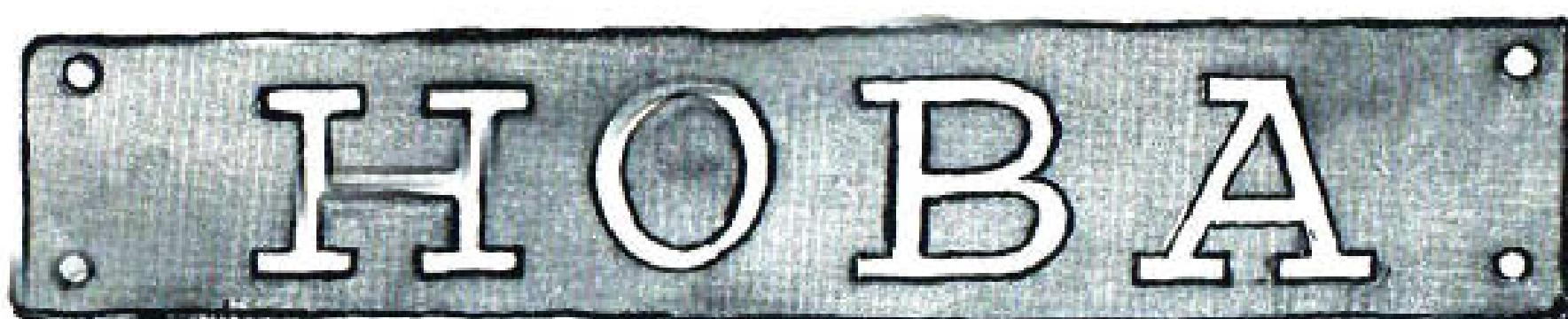
Звичайна річ! У чому ж справа?
 Хотіла курка слави!

ДБАЙЛИВИЙ КОМЕНДАНТ

Мал. С. САМУМА

— Ну, як хлопці, вам не холодно?

вуліца

У Києві понад вісімсот вулиць, що мають назву «Нова».

Дозвольте про випадок вам розповісти,
Що трапився в нашім чудовому місті.
Юнак і дівчина в дорозі зустрілися,
В путі познайомились і полюбились.
Дорозі — кінець. Рук міцне потискнання.
Адресу юнак запитав на прощання.
Сказала дівчина поспішно адресу:
— Пиши мені в Київ, Нова, номер десять.

З тієї хвилини все знову і знову
Тягло того хлопця на вулицю Нову.
Примчав він у Київ. Прихів і зрання
Шукати адресу пішов без вагання.
Гадав він, що легко йому відшукнати
На вулиці Новій той номер десятий.
Не йшов, а лєтів він на крилах кохання.
...Гірке його ждало розчарування.
Вона не жила у десятім будинку,
Що в Києві вулиця Нових вісімсот...
І зблід... Похитнувся... Зомліє от-от.
Порадили хлопцеві люди хороші
Піти розпитати про все в листоноші.

Подався на пошту найближчу юнак,
Там сивий начальник сказав йому так:
— У нас плутаниця з Новими проклята:
Шукай на одній з восьмисот адресата!

Тоді у міськраду мерцій він. Міськрада
Йому пояснила, що радиться рада

Уже кілька років, а назв ще немає
Тому, що фантазії невистачає...

Та все пересилила сила любові:
Хлопчина об'їздив всі вулиці Нові.
Усі номери обходив він десяти.
І кохану знайшов на чотириста п'ятій.

Шановна Міськрада! Шановні Райради!
Невже у цій справі не буде розради?
Нові у нас вулиці родяться всюди —
Ух скоро в столиці до тисячі буде!
Невже в комунізм, що вже не за горами,
Ітимуть ці вулиці під номерами?
Відносно фантазії — також незгода:
Спітайте про назви в самого народу,
Спітайте — підкаже він навічні,
Дотепні, красиві і поетичні.

І от, щоб не бути в боргу, по порядку,
Я сам пропоную вам першу двадцятку.
Єдиння народів — міцне і величне, —
Чи є ж у нас вулиця Трьохсотріччя?
Нову вісімсоту порадив би я
Назвати славетним ім'ям Нечая,
А вулицю Нову сімсот двадцять п'яту —
Ім'ям Кривоноса Максима назвати.
Нова триста сорок дев'ята незнана
Хай зветься віднині іменням Богдана.

Радищев. Рилєєв. Іх іменами
Звуться хай вулиці, створені нами.
Назвіть одну з Нових іменням «Варяга»
У пам'ять безсмертного руського флага.
Ім'ям броненосця «Потьомкіна» — другу,
«Очакова» іменем — третю подругу.

А наші сучасні герої чудесні!
От їм би у назвах цих вулиць воскреснуть!
Юліус Фучик, наш Гаврилюк —
Згадай ці імення, товариш і друг!
Всі геройчні молодогвардійці
Достойні у назвах вулиць втілиться.

А наші письменники — світливий Грабовський,
Старицький, Руданський, Микола Острівський
Макаренко, Пришвін, Олекса Десняк,
Васильченко, київський житель, земляк.

А наші чудесні сусіди — поляки,
Румуни, болгари — хай дружби познаки
На синіх таблицях численних нових
Іменням героїв говорять про них.

Хай будуть Вишневі, хай будуть Соснові,
Хай Сонячні будуть ці вулиці Нові!
Хай вік старовинний з новим обнімається,
Хай Київ не цифрою людям згадається,
Красивий, зелений, шумливий, величний,
Безсмертний наш Київ, — новий і одвічний!

Степан КРИЖАНІВСКИЙ.

НЕ сподобалось!

(УРИВОК З КІНОСЦЕНАРІЯ)

Машиніст вугільного комбайна Степан і його помічник Коля стоять біля своєї нерухомої машини. Оглядають її, підтягають гайки. Біля них помічник начальника дільниці Кондратов.

— Тисяча і одна з половиною ніч! — сумно говорить Коля. — За два місяці хоч би для сміху один день нормально попрацювали!

Кондратов направив світло шахтарської лампочки на виробку.

— Ти знаєш, яка у нас покрівля?

За транспортером, у виробці, нагромадження породи. Валиються розтрощені кріпильні стойки. В покрівлі — щілини.

— Сюди такого, як Крига, треба, — продовжує Кондратов. — А нам начальника з дитячих ясел дали, з соскою...

У виробці тріщать і падають стойки. З покрівлі сипеться порода.

— Бачиш, що робиться? — питает Кондратов. — Треба вміти покрівлю тримати... А наше дитя...

— Навчіть, — перебиває Степан. — Ви ж помічник його і партгрупорг...

— Пробував... Як об стіну горохом. Якщо свого нема, — стукає себе по лобі, — чужого не вставиш.

З лави доноситься крик, лайка.

— Хто це? — питает Степан.

— Новий головний інженер «незамінний до свід керівництва» нашему начальникові передає.

Біля обвалу, де молоді робітники Олексій і Санька прибирають породу, головний інженер — мужчина середніх років — лає начальника четвертої дільниці, молодого інженера Невезучого. Кондратов сидить збоку і коли-небудь поглядає на Невезучого.

Головний інженер, не звертаючи уваги на робітників, кричить на начальника дільниці, навіть не дає йому слова сказати.

— Базіка!... Ледар!.. Знову завалив план!

— Анатолію Анатолійовичу, покрівля... — намагається вставити своє слово Невезучий.

— Що? Покрівля? — обриває головний інженер. — Загнав дільницю... осяляча голова!

Степан підповідає до місця обвалу, сідає збоку і мовчки слухає.

— Анатолію Анатолійовичу, вона й до мене не кращою була...

— Не моя справа, — перериває головний інженер. — Іди геть! Нічого в тебе не вийде!..

— Я просив...

— Просив... Губошльоп! Почекаю до першого і вимету з шахти смердючою мітлою. Ходімо, — говорит він Кондратову.

— А інакше розмовляти можна? — питает Степан, коли головний інженер порівнявся з ним.

— Що? — не зрозумівши, в чим справа, зупинився інженер.

— Кажу, що Юрій Петрович — наш начальник.

— Ну, то й що? — підвищив голос інженер.

— Поважати прошу... від імені дільниці.

— Багато на себе береш. Підірвешся, — злісно видавлює головний інженер.

— Не турбуйтеся, — стримано відповідає

Степан. — Беру стільки, скільки комуністу належить.

Анатолій Анатолійович ще хотів було щось сказати, та, зустрівшись з твердим поглядом Степана, відвертається і лізе вниз. Кондратов за ним.

— А чому ж ви мовчите? — зупиняє його Степан.

— А що говорити? Не бачиш, до чого дільницю довели?

— Дільницю люди тримають. Нівечать на ваших очах людей, а ви...

Мовчки відмахнувшись, Кондратов поспішає за головним інженером. Степан залишається на місці.

Невезучий, не помічаючи Степана, кричить на робітників, невміло наслідуючи головного інженера:

— Через вас, чорт побери! Лаву завалюєте, видобутку нема! А я — відповідай! Рвачі! Нероби!

— Чого кричите? — задирливо питає Санька. — Хто вас боїться?

Степан лізе вниз до комбайна.

— Під суд віддам! — ще дужче кричить Невезучий.

— Тю! — присвистув Санька. — Льошка, глянь на прокурора.

Олексій, не відповідаючи, прибирає породу.

— Викину! — надривається Невезучий.

— Кинь ти! — глупливо посміхається Санька. — Спочатку головний тебе викине. Дільницю загнав. Заробітку через тебе немає. А ще кричить. Начальничок... доходної дільниці, — і, повернувшись до нього спину, взявся відкідати породу.

Не знайшовши, що відповісти, Невезучий сів, розгублено покрутів лампу і поволі пішов вниз. Наблизився до комбайна.

Степан щось шепнув Колі на вухо. Той відходить. Коли Невезучий порівнявся з Степаном, він гукає:

— Юрію Петровичу!

Невезучий зупиняється.

— Що вам дала розмова з головним інженером?

— Ви чули? — ніяково питає він.

— Так, чув.

Невезучий мовчить. Йому соромно перед Степаном за вислухані образи.

— Що може дати людині така розмова? — довірливо подивився на Степана Невезучий.

— А навіщо ж ви з робітниками так розмовляєте?

— І це чули?

— Чув.

Невезучий похнюпився. Поставив лампу і вертів її, аж поки вона не впала. Степан підняв лампу і подав Невезучому.

Беручи лампу, Невезучий подивився в добре, розумні Степанові очі і болісно зморшився.

— Я вже не знаю, що кажу, — почав тихо. — Я ж базіка, нероба, остання людина на шахті. Після цього кидаєшся на людей, як...

В штреку, біля навантажувального пункту, стоять Степан, Коля, Невезучий і начальник

шахти Захаров. Невезучий говорить Захарову:

— Не вмію працювати — виженіть, але не топчіть... Я рвався з інституту на шахту! Я хотів працювати! А тепер... Не можу більше... Відпустіть, або втечу. Без розрахунку втечу!..

Степан і Захаров ідуть вулицею до контори.

Степан збуджений. Захаров — похмурий.

Хлопець десятирічку при татові та мамі скінчив, від них — в інститут, з інституту — під землю, в робочий казан. Який у нього до свід? Звідки йому взялася? Може, він живу людину в справжній праці вперше в житті побачив. А хіба він винуватий, що по молодості ще не встиг узнати по чим сіль?..

Підходять до контори. Степан продовжує:

— А ми?.. Ось тобі найтяжча лава!!! Легкі лави — Кригам, вони ж план дають! А ти крутись, як хочеш, працюй з людьми, як знаєш. Не ладиться — а йому замість допомоги — «Базіка! Нероба!». Затримка — «Губошльоп! Гультай!».

Увійшли в контору. Ідуть коридором. Зупиняються перед дверима з таблицю «Начальник шахти».

— Ви ж самі говорите, Кузьмо Свиридовичу, що коли людині без кінця твердити, що вона свиня, то вона таки стане на чотири і почне рохкати.

Захаров постоїв перед дверима, брови його насуялись. Подав Степанові руку.

— Добре, Стьопо. Подумаю.

Кабінет Захарова. Входить головний інженер. Не встиг він причинити за собою двері, як Захаров грюкнув кулаком об стіл:

— Ти чим займаєшся?! Базіка, нероба, негідник!

Головний інженер оторопів.

— Кузьма Свиридович, завіщо?..

— Я тобі дам... завіщо! — обірвав його Захаров. — Тиняєшся по шахті, а я за тебе горбгну!

— В чому справа? — вигукує головний інженер.

— Заткнись! — стукає по столу Захаров.

— Не ображайте!..

— Ич, яка крепдешинова барішня... не ображайте... — не дає йому говорити Захаров. — Губошльоп! Я тебе смердючою мітлою!!!

— Я буду скаржитися! — кричить головний інженер, виходячи з себе.

— Скаржитися? — іронічно питає Захаров. — Невже не подобається, Анатолію Анатолійовичу? І мені не подобається, — переходить на звичайній, серйозній тон Захаров. — А ви ж як з людьми розмовляєте? Облиште цю скотську мову, востаннє вам говорю і як начальник начальникові і як людина людині.

Облиште, або я буду з вами розмовляти вашою ж мовою, аж доки до людської не привчуся. Звільнитися — і не пробуйте. Розрахунку не дадуть — причина неповажна. З хамськими замашками не відпушту: за шахту, за шахтарів наших соромно... Ідіть, подумайте. І серйозно подумайте!..

Ф. ВОЛЬНИЙ.

Мал. Л. КАПЛАНА

— У вас є що-небудь по вівчарству?
— Ось, будь ласка!

С. ШВЕЦОВ

Епігади

З МОЛОДИХ, ТА ПІЗНІЙ

Глянеш збоку — ну ж і птиця!
Нам за нього треба взятися:
Ще не встиг у пір'я вбитися,
А зумів уже зазнатись.

ВИНАХІДЛИВИЙ ВІРШОМАЗ

Іого вірші не брали у журнали,
Та, маючи енергії чимало,
Він ті вірші знайшов як збути з рук:
Під шапкою «Фольклор»
просунув їх у друк.

КРИТИК-СИГНАЛІЗАТОР

В своїх статейках він не вміє
Гаразд зв'язати двоє слів,
З хистом таким, слово честі,
Місце його — у будтрені.
Переклад з російської
П. ГЛАЗОВОГО.

СІРІЙ РОМАН

Твір намагались
«Дотягти»,
«Почистити»,
«Освіжити»,
«Додати сили

й гостроти»,
«Догнити»,
«Доробити»...

Та навіть після всіх цих змін

Лишився сірим він.

ПЕРЕКВАЛІФІКОВАННИЙ ПИСЬМЕННИК

Після легкої удачі
Став будувати він дачі.
З хистом таким, слово честі,
Місце його — у будтрені.

Переклад з російської
П. ГЛАЗОВОГО.

ПРОЕКТИ І ДЕФЕКТИ

Ніколи так бурхливо не будувався Харків, як тепер. Тут майже щоден стає до ладу красивий багатоповерховий будинок, і навіть самі харків'яни дивуються:

— Що це за дім?

— Уявлення не маю. Недавно тут ще нічого не було.

Це не перебільшення. На вулиці Урицького за сорок днів було збудовано п'ятиповерховий будинок з великих силікатних блоків.

З кожного новою будовою молоді і красивішає місто, якому нещодавно сповнилось триста років. Йому нічого приховувати свої роки. Для своїх років воно має прекрасний вигляд.

Лише подекуди пам'ятниками великих помилок стирчать шпилі — творіння архітекторів, які вважали, що новий стиль — це новий шпиль.

На житловому будинку по вулиці Чайковського, б харківське відділення «Діпроміста» запроектувало всілякі іоніки, фігурні кронштейни, монолітні зализобетонні колони, завитушки та інші архітектурні витребеньки. Будівельники відмінили ці деталі. Відміни і самі жахнулися.

І почали здирати з будинку все це архітектурне лущиння. Дім став красивішим і показнішим. А куди ж дівати завитушки? Тут головному інженерові УНР-617 т. Ладиженському довелося почухати завитушки на свої потилиці: всі от іоніки, кронштейни, колони та інші деталі кощували близько 50 тисяч карбованців!

«Діпромісто» проектувало семиповерховий будинок на вул. Рози Люксембург. Молодий автор проекту т. Клейн захопився оригінальним карнізом. Та коли будівельники наліпили той карніз, він відстав від стіни. Довелося спішно подавати йому підтримку. Ця підтримка кощувала державі 130 тисяч карбованців.

Ліквідація надмірності у проектах лише одного харківського відділення «Діпроміста» дала економію в 13 мільйонів карбованців.

Та лишася ще одна надмірність, мабуть, небезпечніша, ніж гострі шпилі — це легковажні проекти.

Нещодавно в газетах з'явилося повідомлення про те, що єже такі машини, які самі читають, обчислюють, перевідають з однієї мови на іншу і навіть... проектирують. Чудеса та й годі! Але для деяких харківських проектних організацій — це не новина.

Зайдіть, пряміром, до харківського відділення «Діпроверстата». Директор т. Орлеанський покаже вам зразки автоматичного проектування і проектиуючи автомати.

Одним з витворів цього інституту є будинок на проспекті Сталіна, 43. «Будинок з козирком» або «будинок з набалдашником», як називають його харків'яни.

Стричіть цей будинок на розі, як більмо на оці, і псує весь вигляд чудесного проспекту. Будинок, як кажуть, — ні два, ні півтора. Ні п'ята, ні шестиповерховий. На будинку красується якийсь чи то голубник, чи то каланча, чи то кокошник з великим повторним козирком. Для того, щоб будинок цей набрав нормальну вигляду, доведеться витратити близько півмільйона карбованців. Ось який вигляд має автоматичне проектування, якщо перекласти на мову цифр!

— Навіщо поставили цей неоковирний козирок? — питаемо старого робітника-будівельника т. Лазарєва.

— Хто його знає... — відповідає він. — Напевно, для того, щоб будинок відрізнявся від інших.

Не краще цей «Діпроверстата» проектує і промислові об'єкти. Він проектує їх так, як колись у байці Глібова козак Кирило Яловець пілі у хаті ясла:

«Радіє він, плеє,
Не думає про те,
Що ясла будуть на півхаті.
Такі, що в двері не пропхати».

Роль ясел у «Діпроверстаті» виконували сушила для стержнів у ліварному цеху верстатобудівного заводу. Хороший хазайні спочатку б спроектував сушила, а потім вирішив би, яким повинно бути приміщення для них. «Діпроверстата» зробив навпаки. Спочатку спроектував приміщення для сушил. Потім спроектував самі сушила. Збудували приміщення, а сушила туди не влезуть, або, як кажуть проекти, «не впісуються!».

«Як же їх вписати? Стіну рубати?» — постало перед

м. Харків.

ними таке ж питання, як і перед козаком Кирилом Яловцем. І що ж? Довелося в одному приміщенні розвалити стіну, а для другого зменшити розміри сушил.

Тов. Орлеанський місця собі не знаходить, коли йому нагадують про ці сушила. Він перекладає всю вину на завод, який випередив свою технічною думкою проекувальників. Перекладає він вину і на будівельників, які поспішили вивести стіну, хоч сам він 10 червня 1954 року листом № 147—1420 сповістив завод, що «цими кресленнями всі вузли і сушила, пов'язані з прибудовами, уточнюються». Він намагається відгородитися від відповідальності стіною з папірця.

«Діпроверстата» однією рукою креслить проекти, а другою закрслєє іх. Він тільки те їх робить, що пише замовників:

«Надсилаю вам креслення № 39834 «І». Раніше видане креслення № 39834 вилучити і замінити доданим...»

«Цими кресленнями за № 65082 анулюється раніше вищучене креслення № 34172...»

І так без кінця й краю: проектується й анулюється. Проектується, щоб анулюватися, і анулюється, щоб знову проектуватися. Кохен папірець рябе такими фразами: «Змінити...», «У зв'язку зі зміною...», «Залишити в силі та, що було викреслено раніше».

На завод надходить проект. Будівельники починають будувати. Раптом з'являється той же проект, але вже зі змінами. На ньому пишуть «А». Але і це ще не все. Той, хто сказав «А», повинен сказати «Б». Дійсно, за проектом «А» йде проект «Б», потім «В» і так далі. Тепер у «Діпроверстата» уже дійшли до літери «Л»!

— Звідки ця чехарда? — питаемо у начальника відділу капітального будівництва верстатобудівного заводу т. Дубчинського.

Проектанти завжди помиляються, — говорить т. Дубчинський. — Візьмімо для прикладу склад для піску в ліварному цеху. За проектом спорудили естакаду для заїзду стана з піском. А під цією колії до цієї естакади не передбачили. Колія ніяк не «впісуеться» у проект. І якщо не вдається викрутитися, доведеться естакаду ламати, хоч вона й обійшлася в сотні тисяч карбованців.

У харківському кінотеатрі «Жовтень» є цікава об'єва: «Громадянин, які погано чують, можуть одержати апарат для послухання звуку».

Директор «Діпроверстата» т. Орлеанський дуже добре чує, коли сидить у кіно. Але коли приходить до себе в кабінет, відразу глухне. Який же треба запропонувати йому посиловач, щоб він, нарешті, почув справедливі вимоги заводу і претензій будівельників?

На жаль, «Діпроверстата» у Харкові не один. Чого варта, наприклад, робота «Промтранспроекту» і його керуючого т. Парсентьева? Проектував він бункер для розвантажування коксу. Будівельники збудували бункер точнісніше за проектом. Обійшовся він в три мільйони карбованців. Згодом виявилось, що його спроектували на глинняних ніжках. Ніжки підломились, і бункер упав.

У проекувальників не було чудесної машини, яка б за них сама обчислювала й проектувала. Зате вони самі проектували, як бездушні автомати: витягли старий проект бункера з архіву і без перевірки й перерахувавши вручну будівельникам. Ось до чого доводить автоматичне проектування! Ось яких збитків можуть завдати самовіднені проектиавтори в галстуках і великорогих шляхтах!

На кожному проєкті стоїть сім підписів. Точно, як у тому прислів'ї: «Сім разів перевір, а раз відріж». Але на ділі виявляється, що чим більше підписів, тим менше глазу. У семи дипломованих ніянько проекти виявляються без ока.

І хочеться від щирого серця побажати знатному іменинникові — місту Харкову в дні його тріхсотрічного ювілею вічної молодості та краси і цілковитого позбавлення від легковажних проєктів і халтурників-проектантів, які пускують його чудовий вигляд.

П. ЛУБЕНСЬКИЙ,
спец. кор. Перця.

— Вибачте, хто тут рацпропозиціями відає?
— Це до мене. Я на цьому ділі сиджу.

ГОЛОВОЛОМКИ та етігах

Добре жити одеситам, які люблять розв'язувати шаради й головоломки! Відновили прогулятись у вільну годину вулицями рідного міста, вони можуть чудесно провести свій відпочинок.

Виходить, скажімо, такий одесит на красиву Гречку площе, — і йому зразу ж впадає в око гіганський щит, який закликає:

«Покупайте в универмагах і магазинах мебелі... вати... ватного заводу»...

Нижче, під цим закликом, відкривається двері, і відкривається відповідь:

Іде любитель шарад даї, ламає голову над тим, чому «ватний завод» випускає в такий мотлох і для чого він його рекламиує, і несподівано на розі вулиці Жуковського і Нечипуренка надібує на нову головоломку: рекламний щит розповідає йому щось про «муж»... «дет»... «веде».

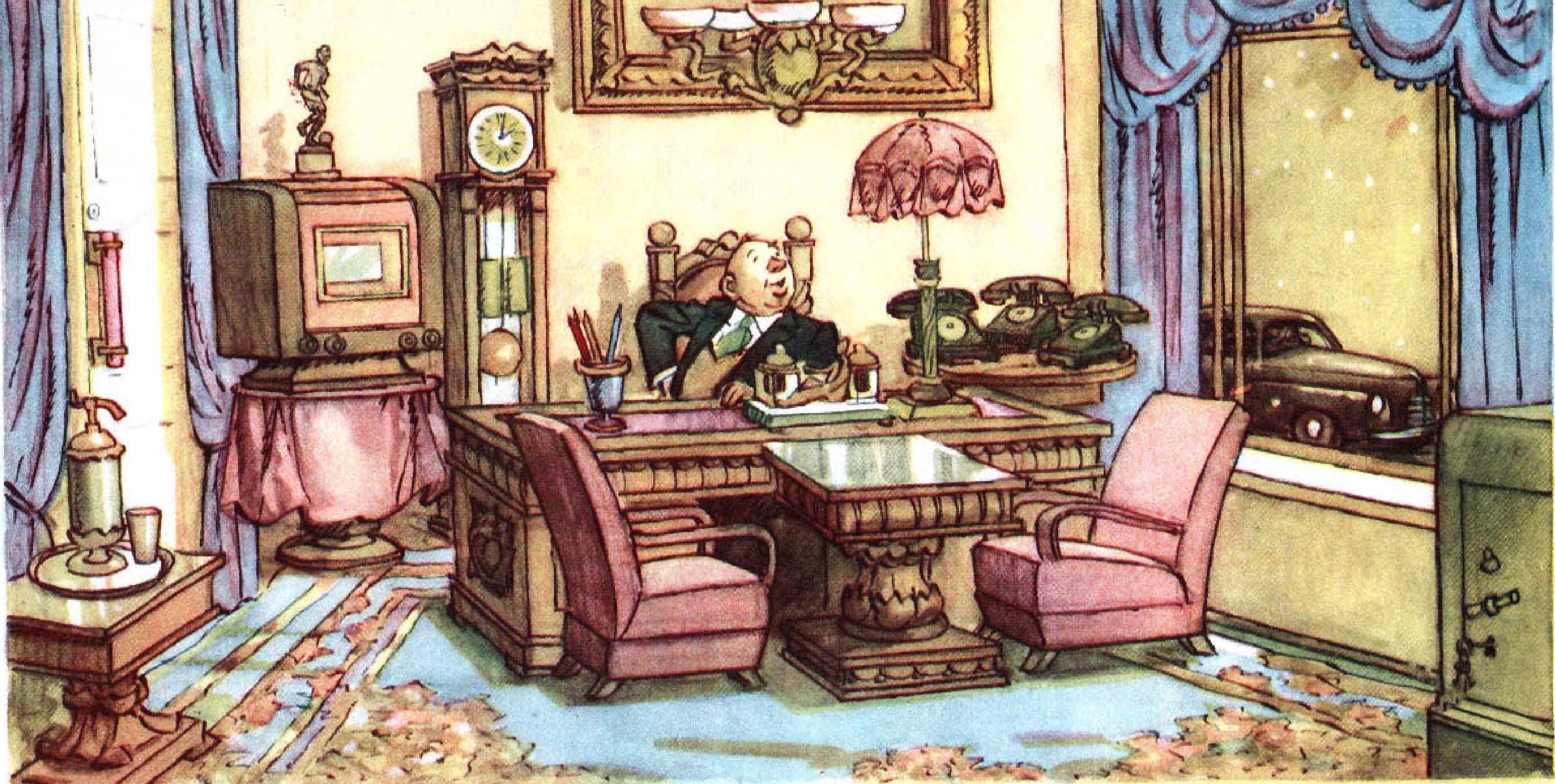
А реклама, почеплена поруч, ще люб'язніше закликає: «Пользуйтесь... овым... елей... швейпромсюза»...

Далі — ще загадковіше видовище: на гниому шматкові фанери, що зігнувся в дугу, намальовані руки з первом, а під нею — залишки поїденіх часом слів «Трест Укрчук»... «та перва».

Потрапивши в літній спортивний клуб «Буревісника» (на вул. Леніна), любитель головоломок одержить найголовніші насолоди. Там він побачить велетенський плакат з зображенням на нім дитини. У дитини немає правого плеча, рука у неї без пальців. Обірвавши на якусь банку, вона жалібно розповідає:

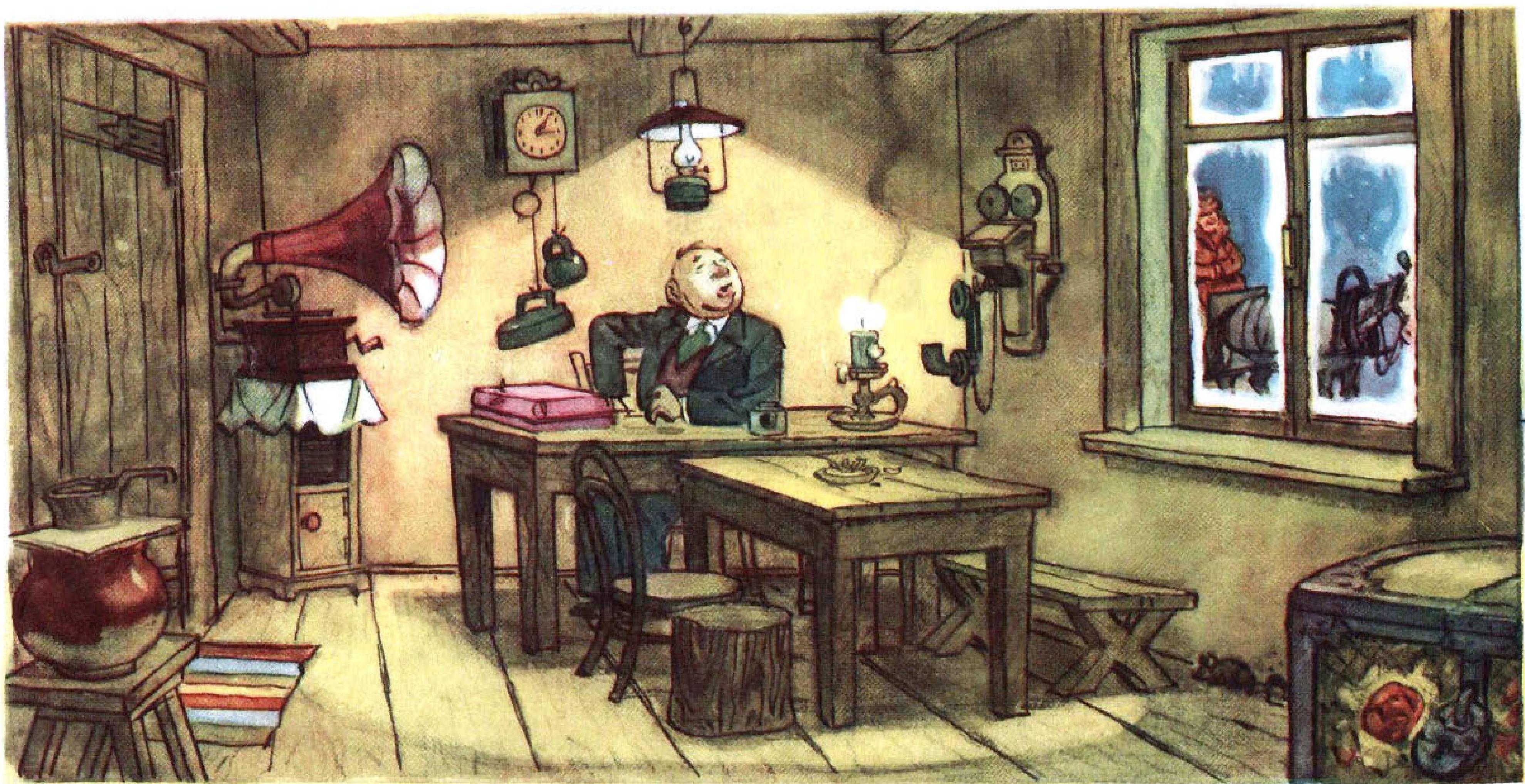
«Вітамін «Д» є єдиним засобом... запобіг... та ліку... рапахі...»

Навряд чи розв'яже найдогадливіший одесит всі головол

Стой обладнання старе
У нього на заводі,

Лиш кабінет він обладнав
По найновішій моді.

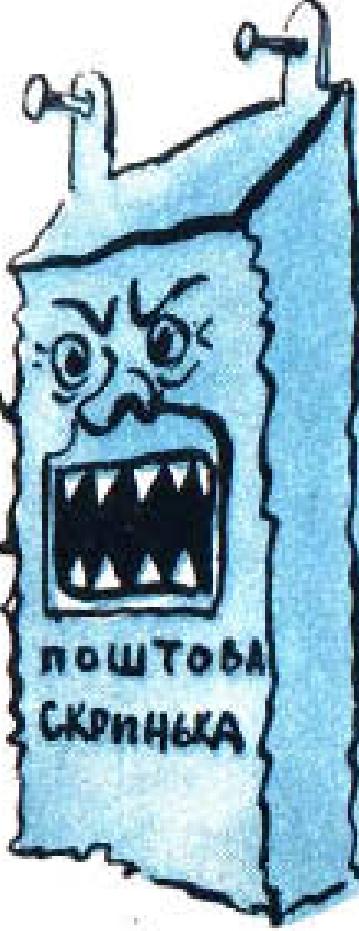

Мал. В. ГЛИВЕНКА

Якби йому і кабінет
Так, як завод, обставить, —

Картина вийшла б ось яка,
А то ще й гірша навіть!

ОБЕРЕЖНО, КУСАЄТЬСЯ!

Нікому, мабуть, так не дошкуляють дворові собаки як листоношам. А оце віднедавна більш, ніж собак, листоноші почали боятися... квартирних поштових скриньок, що їх штампую Новомосковський міськпромкомбінат (Дніпропетровщина).

Кусаються скриньки!

З якого боку до них не підступайся, — врізаються в тіло гострими виступами.

Недавно торговельні працівники повернули Новомосковському райпромкомбінату (директор т. Головаш) 500 таких кусючих скриньок.

Виставка **ШИРНЕТРЕБА**

Страшно подумати, що буде, коли ці скриньки самого директора промкомбінату покусають. Хто ж тоді про якість продукції дбатиме?

І НЕ СПІТЬСЯ, І НЕ ЛЕЖИТЬСЯ...

М'яко, дуже м'яко стелить голова Васильківської артілі «Деревообробник» (Київщина) т. Френкель. Чого тільки не кладуть у матраси, які керовані ним артіль виробляє! Тут і пружини, і стружки, і навіть вата. Тільки, на відміну од усіх інших меблевих підприємств, в артілі «Деревообробник» і пружини, і стружки, і вату жужном кидають у раму, збиту з необтесаних дощон, натя-

гають на раму смугасту матерію, наліплюють ярлик «I сорт» — і матрац готовий! Сотні таких потвор випускає у продаж артіль. Не одного вже покупця впіймали на цей гачок васильківські деревообробники. Ще б пак — хто не купить матрац I сорту?

Не заздримо ми власникові такого матраца. Йому, напевне, і не спиться, й не лежиться, і сон його не бере.

І голові артілі «Деревообробник» також не заздримо, хоч йому і спиться, і лежиться...

ВИРОБНИЦТВО ВАСИЛЬКІВСЬКОЇ АРТІЛІ
«ДЕРЕВООВРОВНИХ»

Перечини

НИТОЧКА УРВАЛАСЯ...

Жив собі та торгував у крамниці № 5 в селі Соколові, Новомилятинського району на Львівщині, якийсь Семен Михайлович Петришин. Як він став продавцем, ніхто, крім голови правління ССТ Миколи Тимковича Олійника, не знат. Знали тільки, що жив він на широку ногу, бо частенько плутав кооперативну касу з власною кишенею.

Тричі приїжджали до Соколова ревізори райспоживспілки Кіндрацький і Максимів і тричі, «снаревізувавшись» вдома у Петришина, «не помічали» великої нестачі товарів у кооперативній крамниці.

А голова ССТ Олійник на кожних зборах хвалився роботою соколовського продавця, за приклад його всім ставив. От який, мовляв, Семен Михайлович Петришин! Вчіться у нього план виконувати!

Та скільки б, кажуть, ниточка не тяглась, ій буде кінець. Настав кінець і торговельній діяльності Семена Михайловича. З Нового Милятина приїхали нові ревізори і обірвали ниточку комерції цього круття. Петришин опинився на лаві підсудних.

А як же з ревізорами Кіндрацьким і Максимовим, які й досі проводжують «ревізуати» торговельні точки? Як бути з головою правління ССТ Олійником, який добре знат про вправи Петришина?

Невже в Новому Милятина не знають, що винен не тільки той, хто крав, а й той, хто драбину держав?

ПІШЛО В ТРУБКУ...

Кожного дня у Ширяївському районі на Одещині з ранку і до пізнього вечора гудуть телефонні дроти, лунають телефонні дзвінки. Це колгоспи передають, а диспетчери МТС приймають зведення.

Раніше, за затвердженою формою державної звітності, колгоспи передавали зведення щоп'ятиденки: п'ятого числа, десятого і т. д. Секретареві райкому т. Гульському і голові райвиконкому т. Гумінському цей порядок не сподобався.

— Не облік, — сказали вони, — а щось таке — через п'яте-десяте!..
І дали розпорядження голові райплану збирати з колгоспів зведення щоденно.

І збирають. Півдня колгоспи дзвонять до МТС, півдня три МТС узагальнюють зведення, щоб передати їх районному начальству.

А районне начальство читає зведення і руки потирає. Нема потреби кудись виїжджати, десь бувати, щось бачити. І так, мовляв, все видно...

Керівникам, може, все видно, а от МТС і колгоспам — обидно: надто вже багато дорогого часу йде в телефонну трубку!

ПРИБІГ, ПІДТРИМАВ, ДОПОМОГ...

— Що робити? Як бути? — бідкався техкерівник Козинської промислової артілі «19 березня» Митрофан Савелійович Дудко. — Цегла не випалюється, вапно не обпалюється, торф не добувається, план зригається... Цифра виходить така, що на неї просто дивитися сором. Хто б нам допоміг? Хто б нас поставив на ноги?..

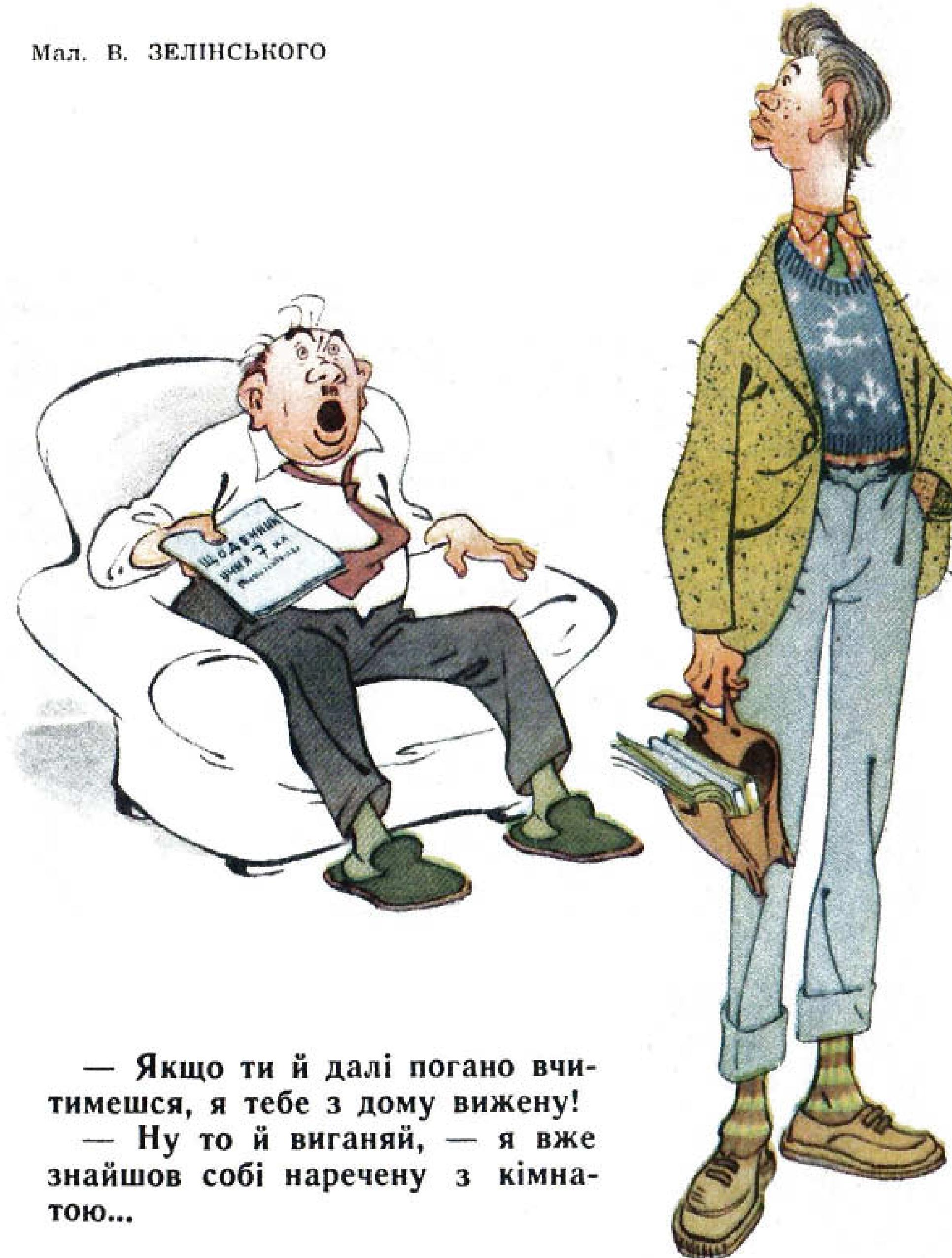

— Я допоможу! — ляскнув його по плечу інженер Ровенської облпромради Панченко Михайло Іванович.

— Звідки ви взялися? З неба впали? — закліпав очима техкерівник.

ДОВЧИВСЯ...

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Якщо ти й далі погано вчитимешся, я тебе з дому вижену!

— Ну то й виганяй, — я вже знайшов собі наречену з кімнатою...

— Не з неба, а з області. Мене направили витягти вас із прориву. І я вас витягну! Тільки давайте спочатку трохи підкріпимося, сил наберемося.

І, не гаючись, пішли наші герої до буфету сил набиратися.

— Я вас підтримаю! — сказав інженер після першої, чарки.

— Я вас підніму! — пообіцяв після другої.

— Я вас поставлю на ноги! — почав божитися після третьої.

— Я вас виведу... — додав після четвертої.

І що б ви думали? Всі свої обіцянки інженер виконав того ж дня. Вийшли вони веселі та бадьорі з буфету — і зразу ж почалося. Похитнувся техкерівник — інженер підтримав.

Упав техкерівник — інженер підняв.

Став техкерівник на коліна — інженер його на ноги поставив.

Заліз техкерівник в баюру — інженер його вивів.

Виконавши таку каторжну роботу, переспав Панченко в готелі і з великим шумом і дзвоном у голові подався назад, в область...

Часто навідується інженер Панченко в Козин. І всі його візити такі ж ефективні й ділові, всі вони так же починаються й закінчуються, як і описаний, але...

Цегла не випалюється, вапно не обпалюється, торф не добувається.

Що й казати, важкувата ділянка попалася облпромрадівському помагачеві!

ХІВЧАЙНІ ПРИГОДИ

НАКОПАВ ПЕРОМ кілька сот тонн вугілля начальник шахти № 2—2-біс ім. Дзержинського (Ровенського району на Ворошиловградщині) тов. Валушко І. Я. Незважаючи на те, що його вже судили за приписки, він продовжує качати «чорне золото» з своєї чорнильниці.

«РОЗЗУЛИ» ПОЖЕЖНУ МАШИНУ директор Керченського заводу ім. Войкова т. Іванов з начальником пожежної команди т. Індрулінасом. Вони наказали познімати з неї скати й поставити їх на вантажну машину.

ТЕЛЕВІЗОР

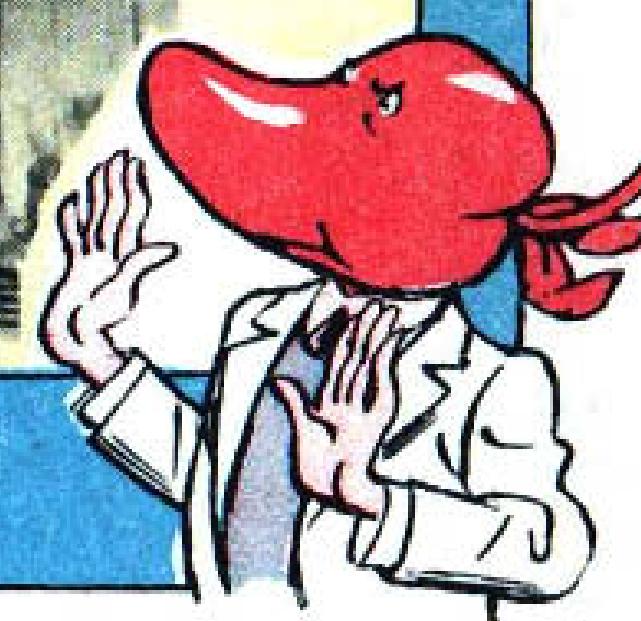
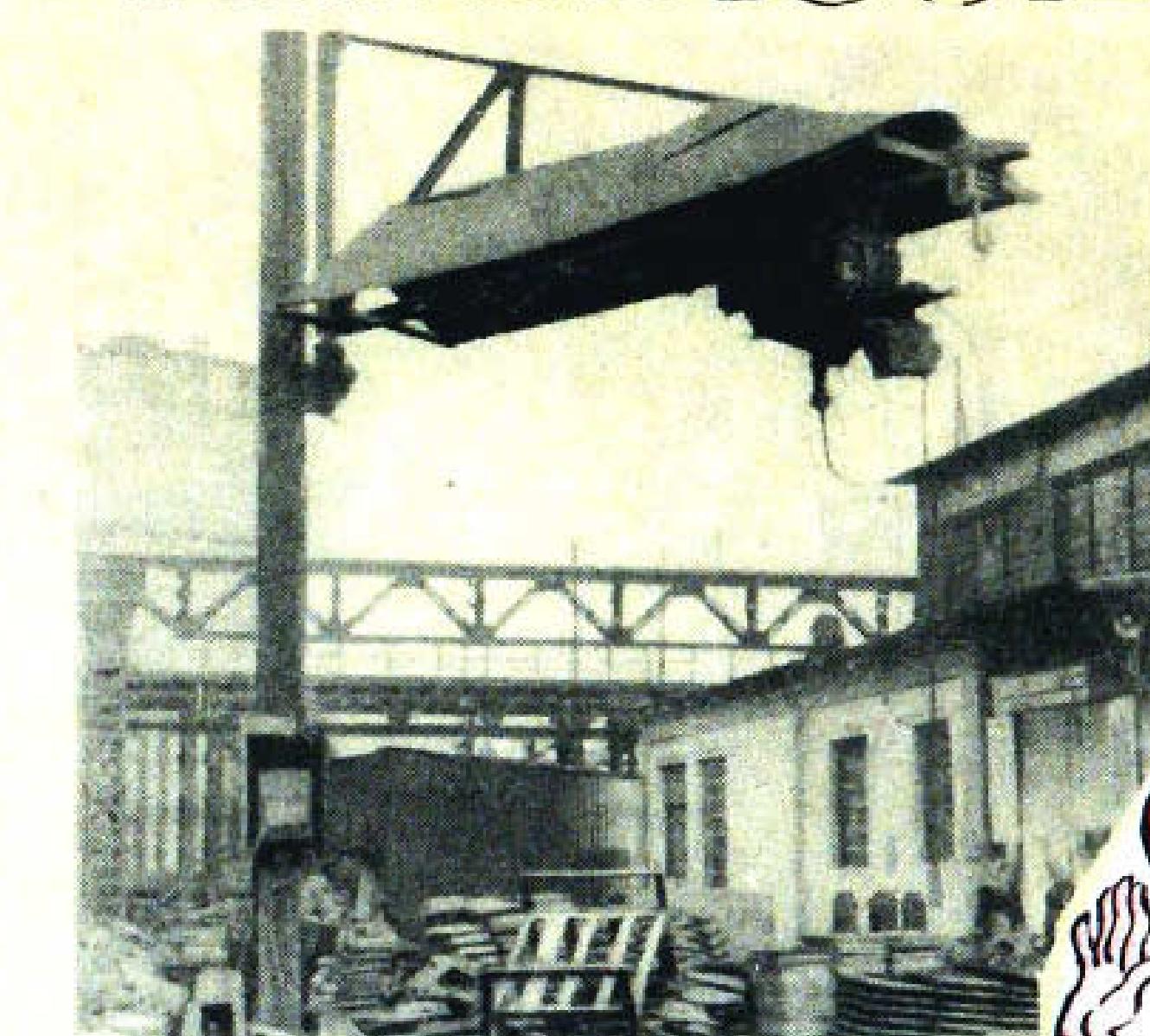
Починаємо передачу з Дніпродзержинського заводу ім. газети «Правда». Сьогодні ми продемонструємо деякі успіхи керівників підприємства в боротьбі за технічний прогрес.

Перед вами — вантажопідйомник. За його допомогою робітники механічного цеху переносили вантажі з місця на місце. Останнім часом начальник механічного цеху т. Москаленко прийшов до висновку, що конструкція машини не зовсім досконала. І справді, щоб підняти і перемістити вантаж, треба включати підйомник, спрямовувати його рух... Морока! Начальник цеху увільнив робітників од такої мороки. Тепер підйомник не треба включати, пускати, регулювати... Тепер, обираючись на корпус підйомника, один робітник береться з одного боку за ящик з деталями, а другий робітник — з другого. Гукнувши «Раз, два, взяли!», вони піднімають з землі вантаж і переносять його туди, куди треба.

Просто, зручно — і ніякої тобі мороки з тим підйомником. Хай собі висить вгорі і не заважає людям працювати!

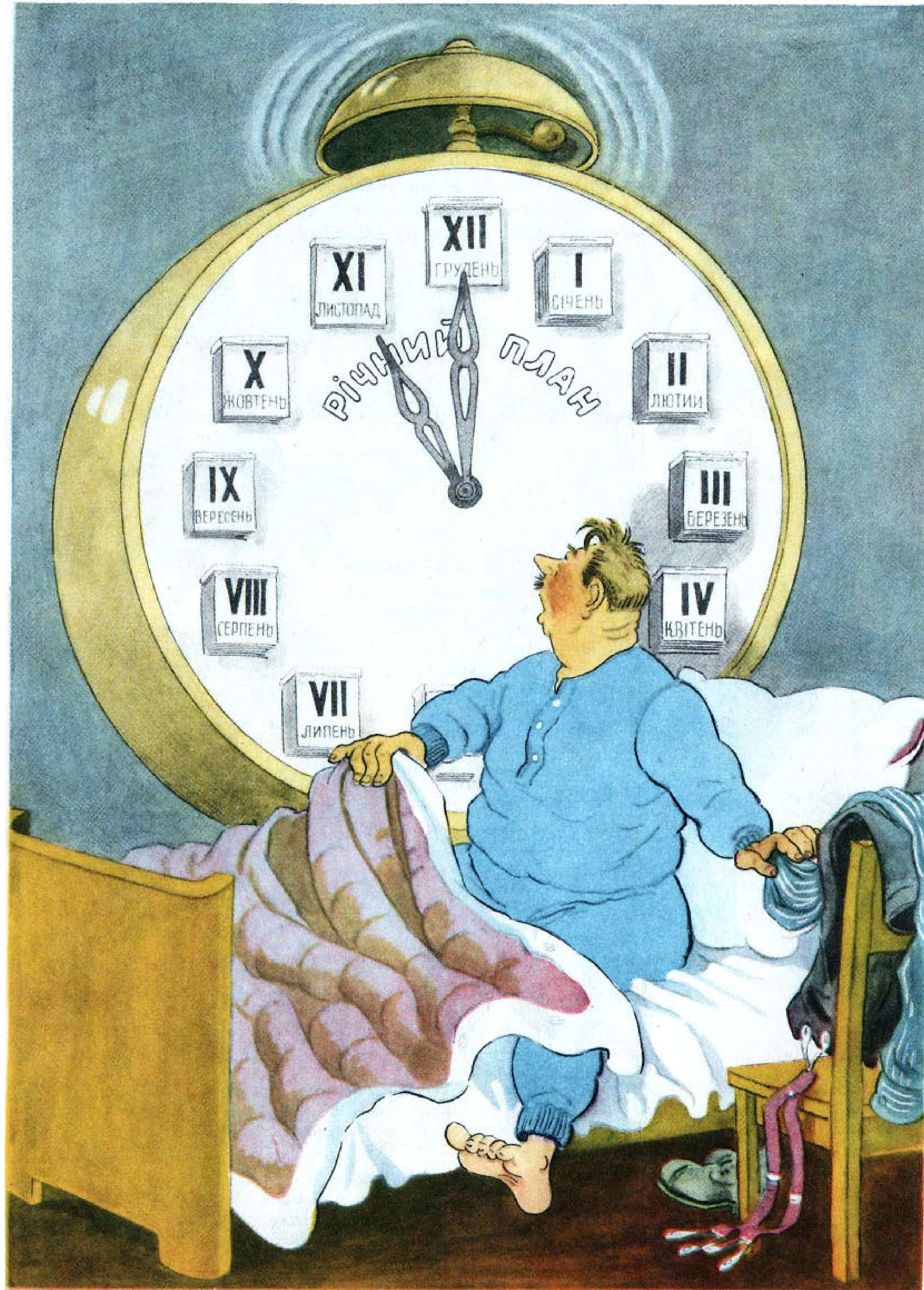
На цьому ми закінчуємо передачу із заводу ім. газети «Правда». Як бачите, боротьбу за технічний прогрес тут піднято на недосяжну висоту.

До наступного телебачення, товариші!

БУДИЛЬНИК АВРАЛЬНИКА

Мал. БЕ-ША

— Ого! Здається, час уже за виконання плану братися.

БЮРОКАТИЧНА ДРАБИНА

Прийшов обурений скаржник
До голови міськради.

— Писав я вам іще торік
Відносно балюстради.

Писав... Та й досі, уявіть,
Ніяких результатів.

— Не може бути! — спокій вмить
Тут голова утратив. —

Листа тоді ж я передав
(Не все ж робить самому!)
У папці термінових справ
Заступникові свому.

Скаржник подумав: «Може, й так»
І кинувся до зама,
Зустріла пісенька однак
І там його та сама:

— Ви заспокойтесь. Піdstав
Нема для нетерпіння.
Я вашу скаргу переслав
У житлоуправління.

Скаржник — туди, однаке там
Дають нову пораду:
— Тепер, мабуть, потрібно вам
Сходiti у райраду.

Пішов туди. Звідтіль мерщій
Іще кудись послали.
Драбина ж довга і на ній
Щаблів отих чимало!..

Сходив багато установ,
Збив не одні підбори,
І от, кінець кінцем, дійшов
Скаржник до ремконтори.

А там йому відповіли:

— Допомогли б вам зразу,
Та як допомогти, коли
Нема на те наказу?

— Ні, ні! Того не може бути! —
Гукнув скаржник в тривозі.
— Нічого дивного — мабуть,
Затримався в дорозі...

Скаржник похнюпився й пішов,
Лишивши ремконтору,
Топтати пороги установ
Тепер вже знизу вгору.

Проходить так він скільки днів,
Сказати важко нині —
Драбина ж довга, і щаблів
Багато на драбині!..

Євген БАНДУРЕНКО.

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

Дозволь на твоїх сторінках відзначити ювілейну дату. Минуло десять років з того часу, коли Чернівецький облбудтрест приступив до будівництва ветеринарної лікарні в Сокирянах. Так енергійно приступив, що тепер ніяк уже відступити не може: все буде та буде...

Довго працівники тресту товклися біля головного корпусу лікарні, вже навіть готовалися здати цей об'єкт, а він не витримав і... завалився. Довелося починати все знову.

Минали місяці, роки... Нарешті, вдруге звели корпус. Вкрили його дахом. Потім розкрили, потім знову вкрили...

Кілька років тому будівельники почали споруджувати інфекційний стаціонар, обмивочну з сушарнею. Почали — й кинули. Невідомо ще, коли ці об'єкти збудують, а їх уже ремонтувати треба: дещо встигло погнити, дещо почало валитися.

Усе падає з рук заповзятих будівельників, крім грошей — їх вони міцно в руках тримають: за десять років витратили на будівництво ветлікарні 421 тисячу карбованців.

Вітаючи керуючого Чернівецьким облбудтрестом т. Горюнова з ювілею датою, нам хотілося б заодно й нагадати йому, що пора й честь знати.

М. ПАЩЕНКО,
зав. райветлікарнею.

Сокиряни,
Чернівецької області.

ТОВАРИШУ ПЕРЧЕ!

Звідки взялося слово «бідон»? Ти над цим коли-небудь задумувався? Ми думаємо, що воно походить від слова «біда». Справді-бо: прибрали ми недавно молочні бідони, випущені Одесським заводом ім. Петровського. Майже всі вони нестандартні, в один входить тридцять шість літрів, у другий — тридцять вісім, а в третій — ще більше.

Але ще є півбіди. Користуватися бідонами можна не більше двох-трьох днів. Кришки бідонів одриваються, наче їх тістом приліплено. Таких безголових посудин у нас уже набралося півсотні.

Як видно, дуже бідові бракороби подвізаються на загаданому заводі. Шкода тільки, що вони забули мудру приказку про те, що одна біда не ходить, — вона за собою ще й другу приводить.

І. ЗАЙЦЕВ.

Колгосп ім. Калініна.
Солонянський район,
Дніпропетровської області.

ПЕРЕЦЬ ДОПОМОГ

★ Про нерентабельну роботу будівельного управління № 1 тресту «Артемшахтобуд» розповідалося в замітці «Збиточник», надрукованій у «Перці» № 13.

Секретар Сталінського обкому КП України т. Кигнинко повідомив, що бюро Горлівського міському партії наклали на керуючого трестом «Артемшахтобуд» т. Агаркова суворе партійне стягнення. Матеріали на безпосередньо винних у збитках передано органам прокуратури.

★ «Клесівські кочівники» — під такою назвою в № 15 журналу було вміщено фейлетон про окремих сільських керівників Клесівського району, які постійно мешкали в

райцентрі, а в селах бували лише наїздами.

Секретар Ровенського обкому КП України т. Солейко повідомив, що критику журнала визнано правильною. Голови колгоспів тт. Зарудний, Дубовець та голова сільради Мелецук уже переїхали з районного центру до місця роботи. Голови сільради т. Миколаєнкові оголосили догану і запропонували йому та голові колгоспу т. Одноволу негайно перевезти сім'ї на місце своєї роботи.

★ У «Перці» № 15 було вміщено фейлетон О. Вишні «Охороняймо природу», в якому, зокрема, розповідалося про те, що головних Коломацького державного млина Ба-

бак (Харківська обл.) стріляв з рушниці голубів.

Голова виконкому Коломацької райони т. Павленко повідомив, що Бабака за це з роботи знято.

★ У фейлетоні «Здоровенькі були!», адресованому керівникам шахти № 15-біс тресту «Сніженськантрацит» («Перець» № 17), розповідалося про байдуже, бюрократичне ставлення керівників шахти до побуту шахтарів.

Заступник начальника Головцентродінбасу гіля т. Лукаш повідомив редакцію, що наведені у фейлетоні факти підтвердилися. Помічника начальника шахти Чудіна з роботи знято, а голови шахтного комітету Дегтярьову та комсоргу Боклагову суворо зауважено.

★ До редакції надійшов лист про те, що голова Чечелівської сільради, Кременчуцького району, Сороколат аморально поводиться, зловживає службовим становищем.

Як повідомив секретар Полтавського обкому КП України т. Рожанчук, за морально-побутовий розклад Сороколата з партії виключено із роботи знято.

★ Читачі повідомили Перцеві про те, що голова Локачівської райспоживспілки (Волинська обл.) Жорницький не бореться з розтратами та розкраданням кооперативної власності в районі. Після перевірки фактів Жорницького з роботи знято.

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: Остап ВИШНЯ, П. ГЛАЗОВИЙ (заст. редактора), О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

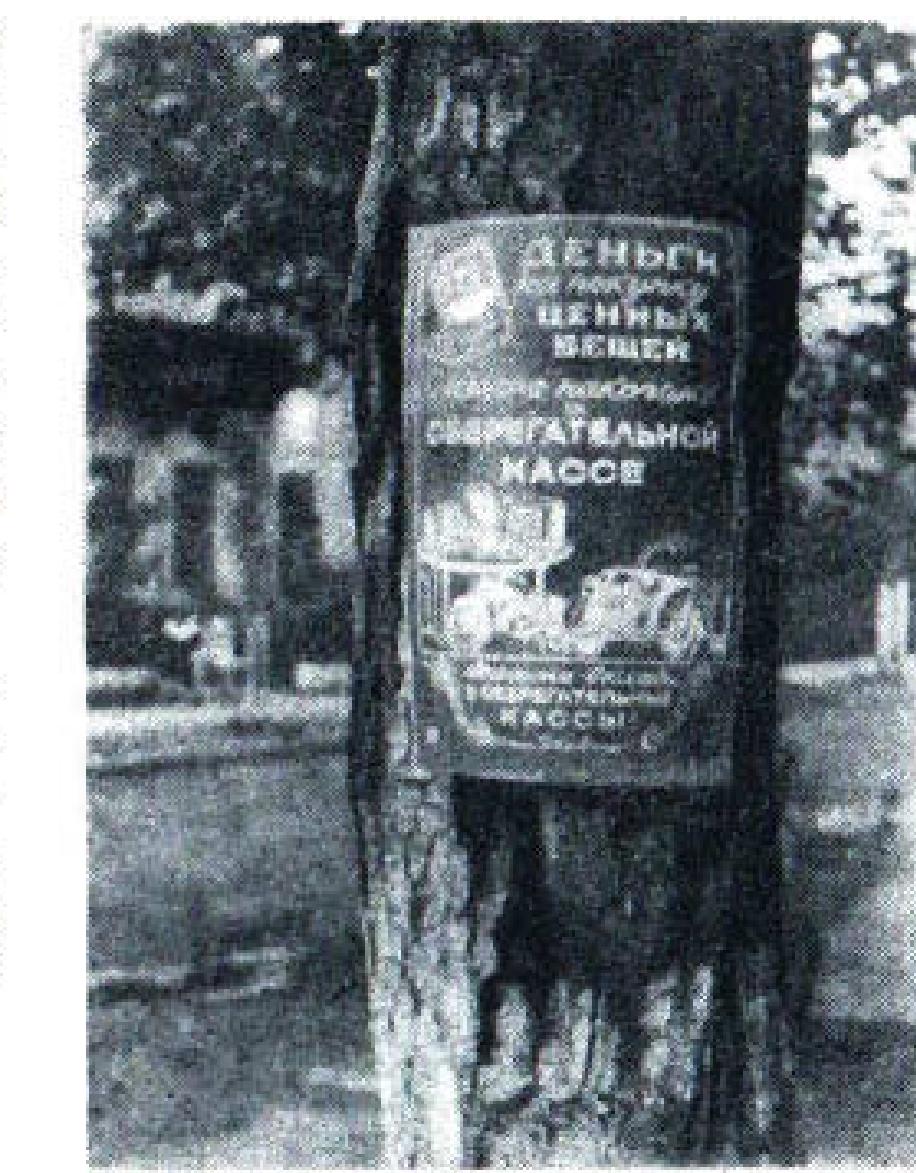
Видавництво ЦК КПУ «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7. Тел. 4-73-94, 5-30-31. Передплатна ціна 2 крб. на місяць. Журнал «Перець» № 22 (321) (на українському языку). Підписано до друку 14.XI. 1955 р. Папір 70×108^{1/8}=0,75 пап. арк. 2.05 друк. арк.

БФ 17146.

Друкарня видавництва ЦК КПУ «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59.

Зам. 4675. Тираж 150 000 прим.

Отсканировал и обработал А.ЛЕБЕДЕВ для сообщества: PEREC-UA

У ЗАОКЕАНСЬКІЙ РЕДАКЦІЇ
— Що? Знову про Женеву? Щоб її духу тут не було!..